

jött, és a párafelhőben újra Julika feje volt. És Pozsár Miskáé.

— Egy, kettő, három, fogás...

Nyolc óra lett. A szerszámszekrényen már toronyban álltak a kész munkadarabok.

— Hogy rohan az idő. Már csak hat óra van hátra — gondolta.

— Egy, kettő, három, fogás — számolt, tette a munkát.

— Végig kell gondolni mindent szépen. Azt az aranyos, kedves kis fejet itt, a gyerekeket az iskolában; Pozsárt a darabolóban. Vele elbánok. Ő ne éljen. Még hat óra van hátra. Milyen lassan megy az idő — lökött rajta nagyot az indulat. Új darabot tett be, kapcsolt, számolt:

— Egy, kettő, három, fogás...

A rohanó kő, a fröcskölő víz, a beállító világítólámpája, minden őt, a kis Julikát mutatta, meg Kállait, az egészséges kisfiút, az utolsó, 1944-es év nyarán. Aztán elmerült minden.

— Egy, kettő, három, fogás...

Új munkadarab, új kapcsolás, új kép következett. A Margit-hídi villamos, a robbanó híd és ő a villamoson a Dunába merül. Egy ajtóvas a hátába fúródott. Kapcsolt, számolt. Ezt is elmosta a víz, vitte a tartályba a vasporral, reszelékkel együtt.

— Egy, kettő, három, fogás...

Újra Julika képe vibrált előtte. Ez jóval később volt. Sokáig nem látták egymást, aztán amikor újra találkoztak, ő már ferde nyakú, ferde gerincű volt. Julika elszaladt.

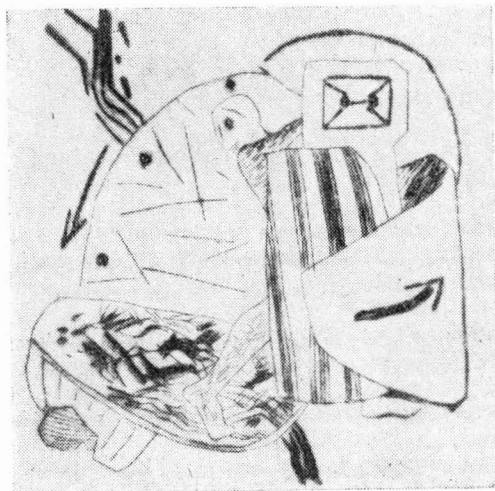
Kapcsolt, mért.

— Egy, kettő, három, fogás...

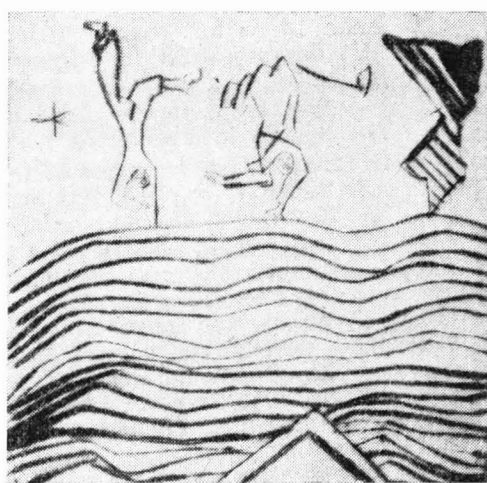
Most magát látta. Húszéves volt. Nem nőtt semmit, a hús és a csont mellére és a hátára rakódott. Julika meg terhes lett egyik udvarlójától. Szomszédok voltak, Kállai figyelt és tudott róla mindent.

(Folytatjuk)

SWIERKIEWICZ RÓBERT RÉZKARCAI



Bunker



Fejjel lefelé